

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 366/2021-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a zo sudcov Ladislava Duditša (sudca spravodajca) a Miroslava Duriša v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky obchodnej spoločnosti **Prima banka Slovensko, a. s.**, Hodžova 11, Žilina, IČO 31 575 951, zastúpenej advokátskou kanceláriou SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., Štefánikova 8, Bratislava, IČO 36 853 186, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. František Sedlačko, PhD., LL.M., proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline č. k. 11 CoE 5/2020 z 28. apríla 2020 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 8. decembra 2020 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľka navrhuje napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť súdu na ďalšie konanie.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a napadnutého uznesenia vyplýva, že Okresný súd Čadca (ďalej len „okresný súd“) uznesením č. k. 2 Er 344/2016 z 15. mája 2018 (ďalej len „uznesenie okresného súdu“) okrem iného zamietol žiadosť o udelenie poverenia z júna 2016 na vykonanie exekúcie proti povinnej [REDAKOVANÉ] o vymoženie sumy 5 514,67 eur s príslušenstvom. Exekučným titulom bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Slovenskej bankovej asociácie č. k. II/2015-8 z 23. júla 2015 vydaný rozhodkyňou JUDr. Ľubicou Adamcovou. Právny vzťah vyplýval zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. 612067 zo 16. januára 2014 (ďalej len „úverová zmluva“), na ktorej základe bol právnou predchodkyňou sťažovateľky za dohodnutých podmienok povinnej poskytnutý spotrebný úver vo výške 5 000 eur. Krajský súd na odvolanie sťažovateľky napadnutým uznesením potvrdil uznesenie okresného súdu v napadnutej (zamietajúcej) časti.

3. Krajský súd v napadnutom uznesení stručne opísal dovtedajší priebeh exekučného konania a rozsiahlo zosumarizoval uznesenie okresného súdu a odvolanie sťažovateľky. Po preskúmaní rozhodujúcich otázok sa v plnom rozsahu stotožnil so skutkovými a s právnymi závermi okresného súdu, rozhodné skutočnosti považoval za dostatočne zistené, jeho rozhodnutie označil za vecne správne, riadne odôvodnené a v jednotlivostiach naň odkázal. Úverovú zmluvu považoval za spotrebiteľskú, okresný súd podľa neho správne skúmal právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovský rozsudok. Upriamil pozornosť na oprávnenie exekučného súdu preskúmať súlad exekučného titulu so zákonom podľa § 44 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom do 31. marca 2017 (ďalej len „Exekučný poriadok“) a na spôsob jeho realizácie. Za súladné s právnou normou považoval preskúmanie, či rozhodcovská doložka spĺňa kritériá neprijateľnosti, či rozhodcovská zmluva bola medzi stranami platne uzatvorená. Považoval ju za uzatvorenú v písomnej forme ako súčasť úverovej zmluvy charakteru formulárovej zmluvy používanej právnou predchodkyňou sťažovateľky v rámci jej podnikateľskej činnosti a spotrebiteľ zjavne nemal reálnu možnosť obsah formulárovej zmluvy ovplyvniť. K povinnosti právnej predchodkyne sťažovateľky ako banky ponúknuť klientovi neodvolateľný návrh na uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy krajský súd uviedol, že ju to nezbavovalo povinnosti ponúknuť návrh takým spôsobom, aby z neho bolo dostatočne zrejmé, že poskytuje možnosť voľby prijať alebo neprijať návrh na riešenie prípadov výlučne v rozhodcovskom konaní a že boli (klientovi) poskytnuté aj jasné a zrozumiteľné informácie, čo znamená výlučné riešenie sporov v rozhodcovskom konaní. Z nedodržania tohto postupu, resp. jeho nedoloženia listinami vyvodil neprijateľnosť podmienky. Túto ponukovú povinnosť podľa súdu nemožno stotožniť s jednostranným nanútením návrhu spotrebiteľovi.

4. Z rozhodcovskej doložky obsiahnutej v úverovej zmluve podľa súdu nevyplýva, že by povinnej bola daná možnosť na výber, či s ňou súhlasí, pretože ide o vopred pripravenú formulárovú zmluvu. Nevyplýva z nej ani možnosť povinnej uzatvoriť inú zmluvu o úvere, v ktorej by nebola sporná doložka. Poskytnutie možnosti výberu povinnej nepreukazujú podľa súdu ani sťažovateľkou predložené fotokópie iných zmlúv s vyznačeným nesúhlasom. Je zrejmé, že spotrebiteľ bol, čo sa týka vyjednávacej pozície a informovanosti, v nevýhodnejšom postavení oproti dodávateľovi. Doložka nemala výhradný charakter, dávala dlžníkovi právo obrátiť sa na súd v spore s veriteľom, avšak toto právo je len formálne, pretože je obmedzené do doby, kým veriteľ nepodá návrh na prejednanie sporu na rozhodcovskom súde, čo je väčšina prípadov. Dlžník – spotrebiteľ je v prípade podania žaloby veriteľom na rozhodcovskom súde nútený podrobiť sa rozhodcovskému konaniu bez možnosti domáhať sa ochrany svojich práv na všeobecnom súde. Dodávateľ mohol vec predložiť na rozhodcovskom súde, ktorý sám určil, a vylúčiť tak právomoc súdu, ktorý by bol inak príslušný. Spotrebiteľ týmto stratil právo brániť sa proti nárokom dodávateľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska a nemohol zabrániť uskutočneniu rozhodcovského konania. Argumentácia sťažovateľky o neaplikovaní § 53 ods. 4 písm. r) zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) preto podľa súdu neobstojí. Vo svojich dôsledkoch je spotrebiteľ nútený, aby spory vzniknuté vo vzťahu s dodávateľom boli riešené v rozhodcovskom konaní. Pre spotrebiteľa je rovnocenné, že mu riešenie sporov prostredníctvom rozhodcovského konania vnúti bezprostredne zmluvná klauzula alebo dodávateľ svojím konaním. Chránený má byť pred oboma eventualitami. Podľa krajského súdu by rozhodcovské konanie bolo akceptovateľné v prípade skutočného individuálneho dojednaní medzi

zmluvnými stranami. Odvolacie námietky sťažovateľky vyhodnotil súd ako nedôvodné a rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie z dôvodu neplatného dojednania rozhodcovskej zmluvy za správne.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti proti napadnutému uzneseniu krajského súdu takto argumentuje:

a) V dôsledku rozhodnutí exekučných súdov, osobitne krajského súdu jej bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože do právoplatného rozhodnutia uplynuli viac ako 4 roky, uplynula premlčacia lehota na uplatnenie nároku na všeobecnom súde.

b) Závery súdov sú vzhľadom na okolnosti prípadu vo vzťahu k sťažovateľke extrémne nespravodlivé, výklad právnej úpravy neprijateľných podmienok je neudržateľný. Rozhodcovská doložka nie je spôsobilá viesť k značnej procesnej nevýhode jednej zo strán. Pre jej platnosť postačovalo, že spotrebiteľ mal možnosť vyjadriť s ňou nesúhlas. Prístup súdov je tendenčný, neprímerane favorizuje spotrebiteľa.

c) V skutkovo totožnej veci medzičasom prijali rozhodnutia Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) a ústavný súd s vyhodnotením, že takáto doložka nemá charakter neprijateľnej zmluvnej podmienky.

d) Krajský súd *ad absurdum* konštatoval, že veriteľ dlžníčke rozhodcovskú doložku nanútil, čo je v rozpore so znením ustanovenia úverovej zmluvy. Odôvodneniu tak chýba logická súvislosť, v dôsledku čoho je arbitrárne. Krajský súd mal poskytnúť vyčerpávajúcu odpoveď na nastolené právne otázky, nielen obmedziť sa na právnu argumentáciu opakovane a nekriticky využívanú v prípadoch exekúcií.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľky je namietané porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru) uznesením krajského súdu, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu a o zamietnutí žiadosti sťažovateľky o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti povinnej.

7. Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru opakovane judikoval, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

8. Nútený výkon vykonateľného rozhodnutia súdu sa musí považovať za integrálnu súčasť „súdnej ochrany“ v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy, inak záruky, ktorými toto ustanovenie v spojení s ostatnými článkami siedmeho oddielu druhej hlavy ústavy vyjadruje záujem na ochrane „práva na spravodlivý proces“, by stratili svoj dôvod na existenciu v ústave. Právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy sa preto nemôže končiť vydaním právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu,

ale musí zahrňať aj možnosť núteným spôsobom a aj proti vôli povinného realizovať povinnosť na plnenie obsiahnuté vo výroku takéhoto rozhodnutia, ktorá nebola splnená dobrovoľne (I. ÚS 18/2000).

9. Skôr, než sa ústavný súd bude zaoberať podstatnou argumentáciou sťažovateľky obsiahnutou v ústavnej sťažnosti, považuje za potrebné zdôrazniť, že ho nemožno považovať za ďalšiu „superrevíziu“ inštanciu v systéme justície. Ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy) stojí ústavný súd mimo sústavy všeobecných súdov, a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, s výnimkou ich arbitrárnosti alebo zjavnej neodôvodnenosti majúcej za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06). Z ústavného postavenia ústavného súdu vyplýva, že jeho prvoradou úlohou je ochrana ústavnosti, a nie ochrana zákonnosti, čo je prejavom doktríny, že všeobecný súd pozná právo („*iura novit curia*“). Je v právomoci všeobecného súdu vykladať a aplikovať zákony. Pokiaľ tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (m. m. I. ÚS 19/02, IV. ÚS 238/05, II. ÚS 357/06).

10. Prípady, v ktorých nesprávna aplikácia jednoduchého práva všeobecným súdom má za následok porušenie základných práv a slobôd, sú tie, v ktorých táto nesprávna aplikácia jednoduchého práva je spätá s konkurenciou jednotlivých noriem tohto práva, prípadne s konkurenciou rôznych interpretačných alternatív, v ktorých sa odráža kolízia ústavných princípov, a naostatok za také možno považovať aj prípady svojvoľnej aplikácie jednoduchého práva. Pojem svojvôle možno interpretovať na prípady, keď všeobecný súd urobí taký výklad použitej právnej normy, ktorý je v extrémnom rozpore s právom na súdnu ochranu a princípom spravodlivosti, alebo ho urobí v inom než zákonom ustanovenom a v právnom myslení konsenzuálne akceptovanom význame či bez bližších nerozpoznateľných kritérií (I. ÚS 533/2016). O svojvôli (arbitrárnosti) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (III. ÚS 264/05, ZNaU 100/2005).

11. Aj keď je ochrana spotrebiteľov neoddeliteľnou súčasťou súčasného súkromného práva a postavenie spotrebiteľov je potrebné brať vážne, ochranu spotrebiteľov je nutné interpretovať triezvo, neutrálne ako akékoľvek iné inštitúty s tým, že táto ochrana je už súčasťou zákonnej normy ako účel právnej normy a už nepotrebuje osobitnú expanzívnu interpretáciu nad rámec interpretačných štandardov vrátane teleologického výkladu. Koncept ochrany spotrebiteľa v klasickej poňatí nie je v napätí s ústavou, ale to neznamená, že je priamo ústavným princípom (PL. ÚS 11/2016, pozri aj rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-42/15 z 9. 11. 2016 vo veci Home Credit Slovakia, a. s., proti Kláre Bíróovej).

III.1. K porušeniu práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie:

12. Ústavný súd sa pre potreby náležitého posúdenia napadnutého uznesenia krajského súdu oboznámil aj s odôvodnením uznesenia okresného súdu o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, vychádzajúc z požiadavky komplexného posudzovania rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

13. V intenciách označenej judikatúry pristúpil ústavný súd k posúdeniu námietok sťažovateľky smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu. Sťažovateľka v prvom rade namieta

odňatie spravodlivosti napadnutým uznesením v dôsledku dĺžky rozhodovania všeobecných súdov, pretože takto jej už uplynula premlčacia lehota a bola vytvorená prekážka *rei iudicatae*. Sťažovateľka však v ústavnej sťažnosti nenamieta porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, ak by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (I. ÚS 35/98, II. ÚS 8/01).

14. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. podľa obdobného práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) nespadá pod ochranu čl. 46 ods. 1 ústavy, ibaže by namietané porušenie tohto základného práva dosahovalo takú intenzitu, že by s ohľadom aj na ďalšie konkrétne okolnosti daného prípadu (najmä predmet konania, teda čo je pre sťažovateľa v stávke) bolo možné uvažovať o odmietnutí spravodlivosti (napr. II. ÚS 8/01, II. ÚS 132/2010, IV. ÚS 242/07, IV. ÚS 82/2014). Podľa názoru ústavného súdu o takýto prípad vo veci sťažovateľky nejde, a preto túto námietku považuje za zjavne neopodstatnenú.

15. Exekučný poriadok ako podústavný procesný predpis ustanovuje, akými konkrétnymi spôsobmi je možné realizovať právo na súdnu ochranu. Ak sú naplnené zákonné podmienky na zamietnutie žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, všeobecné súdy v podstate neposkytnú právnu ochranu priznanému právu oprávneného z dôvodov predpokladaných procesným predpisom (§ 44 ods. 2 Exekučného poriadku) a v takomto prípade potom nemožno uvažovať o odmietnutí spravodlivosti. Rozhodcovské rozhodnutia ako exekučný titul podliehajú skúmaniu zo strany exekučného súdu, čo sťažovateľka nenamietala. Ďalším skúmaním možného porušenia zákazu odmietnutia spravodlivosti z pohľadu namietaného uplynutia premlčacej lehoty a prípadnej prekážky *rei iudicatae* by sa ústavný súd vyjadroval k fiktívnej otázke, pretože žiadne konanie sťažovateľka neiniciovala.

16. Námietky nedostatočného odôvodnenia a neudržateľného výkladu ústavný súd posudzoval spoločne. V reakcii na námietky sťažovateľky ústavný súd neposudzoval, či a do akej miery je napadnutý výklad danej problematiky krajským súdom optimálny, ale iba zisťoval, či nie je interpretáciou natoľko extrémnou, a teda svojvoľnou, že by vybočovala z postulátov spravodlivého procesu vyplývajúcich z čl. 46 ods. 1 ústavy.

17. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia má podať jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (III. ÚS 78/07, IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Súd ale nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných stranou sporu, a preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (napr. II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05).

18. Krajský súd (a spolu s ním aj okresný súd) založili svoje oprávnenie skúmať platnosť rozhodcovskej doložky na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Zamerali sa na aspekt faktický

vo vzťahu k účinkom rozhodcovskej doložky na právny vzťah medzi stranami. Ide o také nazeranie na skúmanie zmluvnej podmienky, ktoré je podľa názoru ústavného súdu pokryté hypotézou právnej normy, ktorú všeobecné súdy aplikovali. Hypotéza § 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka vykazovala vzhľadom na použité jazykové prostriedky väčšiu otvorenosť a potrebné bolo zohľadniť širšie súvislosti dojednávania spotrebiteľských zmlúv podľa § 53 ods. 11 Občianskeho zákonníka ako transpozície čl. 4 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Vnesená pluralita hodnotiacich kritérií si následne vyžadovala dôslednosť pri analyzovaní naplnenia jednotlivých predpokladov.

19. Krajský súd vykonal kontrolu zmluvnej podmienky pri uskutočnení dostatočného stupňa objektivizácie jej znenia abstrahovaním od konkrétnych okolností veci či konkrétnej aktivity povinnej smerom k právnemu posúdeniu spornej zmluvnej podmienky. Krajský súd značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa vnímal, rovnako ako okresný súd, ktorého odôvodnenie v tejto časti prebral, v znemožnení voľby spôsobu riešenia prípadného sporu, ktorá bola ponechaná na dodávateľovi, i v odopretí možnosti spotrebiteľa brániť sa pred všeobecným súdom v prípade podania žaloby sťažovateľkou na rozhodcovskom súde. Zistil, že boli naplnené podmienky neprijateľnosti rozhodcovskej doložky a stotožnil sa so záverom okresného súdu o nemožnosti označiť ju za individuálne dojednanú. Nevylúčil však, že v prípade skutočne individuálneho dojednávania strán by bolo rozhodcovské konanie prijateľné. Svoj záver o neprijateľnosti zmluvného dojednávania založil na kritériách, ktoré vstupujú do testu podľa § 53 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka (povaha zmluvného vzťahu, spôsob vyjadrenia sporného dojednávania v úverovej zmluve, následky a účinky dojednávania na právne postavenie v následnom spore, zhodnotenie vyjednávacích pozícií strán, úroveň informovanosti), nie sú zjavne odtrhnuté od zákonom predpokladaných hodnotiacich kritérií.

20. Ústavný súd nezistil, že by výklad a závery krajského súdu v napadnutom uznesení boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Krajský súd jasne a zrozumiteľne vysvetlil dôvody, pre ktoré sa stotožnil s uznesením okresného súdu o zamietnutí žiadosti o vykonanie exekúcie a pre ktoré bolo odvolanie sťažovateľky nedôvodné. Vzhľadom na uvedené ústavný súd považuje tento okruh námietok sťažovateľky za neopodstatnený. Úvahy krajského súdu sú dostatočné pre vyvodenie záveru, že v prerokovanej veci nejde o extrémny nesúlad medzi skutkovým stavom a závermi krajského súdu. Podľa názoru ústavného súdu ide primárne o otázku aplikácie zákona (namietanie nesprávneho právneho posúdenia rozhodcovskej doložky vo forme „opt-out“ ako neprijateľnej podmienky), nie o otázku s ústavnoprávnou relevanciou. Osobitne ak nie je namietané porušenie práva na ochranu majetku. V prístupe súdov ústavný súd nezistil znaky neprimeranej favorizácie spotrebiteľa.

21. Sťažovateľka pri spochybňovaní argumentácie krajského súdu o nanútení rozhodcovskej doložky nezohľadňuje jeho súvisiacu argumentáciu, ktorá je podkladom pre jeho záver. Krajský súd dostatočne jasne uviedol, že to vyvodzuje zo samotného predloženia úverovej zmluvy so zahrnutou rozhodcovskou doložkou v uvedenom formulárovom znení, a nie v inom znení nevyžadujúcom vo svojich dôsledkoch od povinnej, aby sa podrobila rozhodcovskému konaniu. Predložená úverová zmluva umožňuje rozumné vyvodenie takéhoto záveru.

22. Všeobecné súdy prijateľným spôsobom zohľadnili argumentáciu sťažovateľky akcentujúcu gramatické znenie rozhodcovskej doložky a nevyjadrenie nesúhlasu s ňou povinnou, ktorú

vyhodnotili v rámci ostatných okolností dojednávania úverovej zmluvy. Na tomto závere ústavný súd zotrúva, hoci zároveň dodáva, že niektoré úvahy krajského súdu (vo vzťahu k individuálnemu dojednaniu rozhodcovskej doložky) mohli byť presvedčivejšie pri podrobnejšej analýze. V súhrne tieto nedostatky nedosahujú mieru ústavnoprávnej relevancie, teda intenzitu spôsobilú porušiť označené práva.

23. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď sa v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi ním preskúmaného uznesenia okresného súdu (ktorý príslušné ustanovenia podstatné na posúdenie veci interpretoval a aplikoval a ktorého úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, legitímne a právne akceptovateľné) a na tieto vo svojom uznesení odkázal. Vyjadril sa k dôležitým otázkam vzneseným v odvolaní, vzhľadom na uvedené nie je možné urobiť záver ani o absencii náležitého odôvodnenia napadnutého uznesenia krajského súdu. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúvaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny s ústavne korešpondujúcou mierou interpretácie použitých zákonných ustanovení a vylučujúcich možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania.

24. Pokiaľ ide o argumentáciu sťažovateľky, že krajský súd porušil princíp právnej istoty, poukazujúc pritom na uznesenia najvyššieho súdu č. k. 3 Cdo 80/2017 z 26. júla 2018, č. k. 8 Cdo 125/2019 z 28. októbra 2020 a nález ústavného súdu č. k. III. ÚS 438/2018 z 11. júna 2019, ústavný súd uvádza, že jeho úlohou nie je zjednocovať rozhodovaciu prax všeobecných súdov, tá patrí odvolacím súdom a predovšetkým najvyššiemu súdu. Podstatné je, či sú aj prípadné odlišné názory všeobecných súdov ústavne konformné a ak sú, niet dôvodu na to, aby ústavný súd do takýchto záverov zasiahol (I. ÚS 56/2017). Krajský súd uviedol v napadnutom uznesení takú argumentáciu, ktorá nebola výslovne uvádzaná v uznesení sp. zn. 3 Cdo 80/2017, vec posúdil z hľadísk, ktoré najvyšší súd neanalyzoval. Skutočnosť, že toto uznesenie najvyššieho súdu prešlo testom ústavnosti, automaticky neznamená, že sa ústavný súd bez ďalšieho stotožnil s hmotnoprávnym posúdením všeobecného súdu. Ak svoje rozhodnutie krajský súd dostatočným spôsobom odôvodnil, čo považoval ústavný súd v okolnostiach prípadu za ustálené, je v ďalšom potrebné označiť výklad krajského súdu za vec odlišného právneho posúdenia, s ktorého správnosťou ústavný súd v zásade nemá dôvod polemizovať. Sťažovateľkin právny názor, ktorý opiera o rozhodnutia všeobecných súdov, resp. ústavného súdu, nevylučuje, že by všeobecný súd nemohol ústavne prijateľným spôsobom posúdiť skutkovo analogickú vec rozdielne. Uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 8 Cdo 125/2019 v otázke neprijateľnosti rozhodcovskej doložky vychádzajúcej z uznesenia sp. zn. 3 Cdo 80/2017 nebolo v čase vydania napadnutého uznesenia ešte vydané.

25. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí

na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

26. V okolnostiach prerokúvanej veci je podstatné, že napadnuté uznesenie krajského súdu nenesie znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti, nepopiera zmysel aplikovanej právnej úpravy týkajúcej sa exekučného konania a neprijateľných zmluvných podmienok, obsahuje dostatočne náležité a zrozumiteľné vysvetlenie svojich právnych záverov. Z ústavnoprávneho hľadiska niet v takýchto prípadoch žiadneho dôvodu na spochybňovanie alebo prehodnocovanie záverov všeobecného súdu.

27. Ústavný súd preto dospel pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti k záveru, že medzi napadnutým uznesením krajského súdu a obsahom označených práv neexistuje taká príčinná súvislosť, na ktorej základe by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie mohol reálne dospieť k záveru o ich porušení. Na základe uvedeného ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. júla 2021

Libor DUEA
predseda senátu